

DEVONI KAOTSI TÜDRUKUD

ROMAAN

BARBARA O'NEAL

Originaali tiitel:
Barbara O'Neal
The Lost Girls of Devon
2020

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Käesolev teos on väljamõeldis. Nimed, tegelased, organisatsioonid, kohad, sündmused ja juhtumid on kas autori välja mõeldud või esinevad fiktiivses kontekstis. Mis tahes sarnasus reaalsete elavate või surnud isikute või sündmustega on kokkusattumus.

Tõlkinud Inna Serikova
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Text copyright © 2020 by Barbara Samuel.
All rights reserved.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

B03409022
ISBN 978-9949-82-889-0

Kõik kirjastuse Ersen raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Minu elu on õnnistanud erakordsete naiste seltskonnad ja ometi hämmastab mind pidevalt, milline jõud lähedaste seltskonnal olla võib. See raamat on mõeldud erakordsele kirjanike rühmitusele, keda hakkasin armastama meie Facebooki grupi Fiction from the Heart kaudu. Jamie Beck, Tracy Brogan, Sonali Dev, Kwana Jackson, Donna Kauffman, Falguni Kothari, Virginia Kantra, Sally Kilpatrick, Priscilla Oliveras, Hope Ramsay ja Liz Talley. Te kõik teate, miks, ja te kõik olete hämmastavad. Ma ei mäleta, kuidas ma ilma teieta oma kirjutamispäevad üle elasin.

Elu on laevahukk,
kuid me ei tohi unustada päästepaatides laulda.

Elu on kõrb,
kuid me võime muuta oma nurga aiaks.

– Voltaire

Tänu sõnad

Selle raamatu valmimisse panustasid nii paljud inimesed, et ma oskan vaevu alustada.

Kõigepealt minu West Country sugulased: Ander ja Jeanie Barlow põhjas, kes soojalt oma ukсед avasid ja elust Somersetis jutte vestsid. Meenutan tihti üle küngaste ja väljade voogavat vaadet kaugusesse jääva Glastonbury Torini. Ma võlgnen sellele külaskäigule nii palju Poppy iseloomu! Aitäh nende tütrele Brinnale tema keelilise abi eest, ta on imetabane seiklushingega naine, keda ma väga imetlen. Lõunas on Frances ja Charles Holme, kes näitasid meile oma väikeses külas ja metsas teistsugust West Country elustiili. Täna külakriketimängu ja ingveri-õunakoogi ning lakkamatu armastuse ja perekonnatunde tekitamise eest.

Mul oli ka õnne leida suurepäraseid ja asjatundlikke giide West Countrys: kõigepealt John Flanagan Divine Light Toursist, kes aitas avastada Glastonbury spirituaalsemat külge. Tema sisuline tõepära ja ajaloolised teadmised osutusid hindamatuks. Mu tänulikkuse väljendamiseks pole sõnu. Lõunas sõidutas fotograaf ja kohalik Mark Lakeman Unique Devon Toursist meid mööda kitsaid teid ja piki kõrgeid kaljusid ning läbi kümmekonna küla, et ma saaksin luua enda oma. Ma ei unusta iialgi päeva Dartmooris karjus Keniga, kes – lisaks raamatule ja uurimistöole kaasa aitamisele – korraldas mulle mu elu parima reisipäeva. Täna ka ebahüatsindimetsa eest, mis on tõepoolest üks maagiline paik.

Aitäh erakordsele Ellen Kushnerile küüliku vesivärvipildi eest, mis pakkus mulle ka raskeimatel hetkedel rõõmsat seltsi.

Ma olen metsikult ja tohutult tänulik kogu oma Lake Unioni tiimile – Alicia Clancy, Danielle Marshall, Gabe Dumpit ja kogu turundusmeeskond. Ma ei suuda sõnadesse panna, kui väga mulle meeldib neile kirjutada.

Hiiglaslike, tohutute ämbritäite kaupa tänu arendusretsensendile Tiffany Yates Martinile, kes sundis mind kõvasti tegema oma parimat tööd, ja Meg Ruleyle, kes on, olgem ausad, kõigi aegade parim agent.

Ja lõpetuseks: aitäh minu partnerile Neal Barlow'le, kelle peale saab olla kindel, kes on vaimukas ja lahke ning isegi metsa eksides suurepä-rane reisikaaslane. Tean, et võin alati usaldada teda endale koduteed näitama.

Proloog

Zoe

Päev, mil ema mu maha jättis, oli pilves Inglismaa hommik, mil õhku ja meie nägusid niisutasid vihmapiisad. Ta oli mulle koti kokku pakkinud ning selle auto pagasiruumi pannud ja minul oli käes pehme koer, sest tema käis minuga kaasas, kui ma vanaema juures ööbisin.

Ma ei aimanud katastroofi, siis mitte. Ma armastasin vanaema juures olemist ja ööbisin seal üsna tihti – nädalavahetustel ja pikkadel puhkenädalatel, kui me vanaemaga mööda kaljurada jalutasime, rannas karbikesi otsisime ja kuuma teed jõime. Tema pidev tähelepanu, millega ta mind üle kallas, pani mind otseku'i õitsema.

Memme juurde sõites laulsime kaasa raadiost tulevale laulule „Walk like an Egyptian“, mis oli üks meie lemmikutest. Ema käevõrud kõlisesid, kui ta Egiptuse tantsijannat järele tegi. Mina naersin ja tegin ema järele, matkisin vaarao Tutanhamoni kuju käte asendit. Ema läks veelgi rohkem lauluga kaasas, liigutas pead küljelt küljele, nii et ta mustad lokid visklesid, ning õõtsus oma istmel. Emal olid seljas kõik värvid ja ehted – India puuvillseelik ja neerumustriga pluus ning pikk sall, mis oli kaks korda ümber kaela mässitud, aga ulatus ikka vööni. Tema juuksesalkude vahel vilksatasid häbelikult paabulinnusulgedega kõrvarõngad.

Vanaema maja oli suur kivimõis, mis asus Devoni rannikul Axestowe' külas mere kohal kõrguval kaljul, ning kui sinna jõudsime, viis ema mu koti läbi aia kõõgiukseni. Me läksime alati sealtkaudu sisse, et vältida tumedate paneelidega koridori, kus asusid sünged portreed.

Memm tuli meile vastu, lükkas rõõmsalt ukse lahti ja hüüatas: „Seal mu tüdruk ongi! Mul on nii hea meel.“ Memm oli igas mõttes mu ema vastand – sirged püksid ja pressitud pluusid ja lühikesed valged juuksed –, aga ma armastasin teda ka. Mind lohutas tema korraarmastus, aga veel rohkem pakkus mulle kergendust see, et olin tema maailma keskpunkt ja miski polnud tähtsam kui mina ja mu vajadused ja mu soovid. Tundsin end Woodhurst Hallis turvaliselt. Kindlalt.

Mu ema ilmselt suudles ja kallistas mind, aga need mälestused häibusid juba ammu. Pöörasin ümber ja nägin teda eemale hõljumas, varrukad käte ümber lehvimas nagu lendu tõusva linnu tiivad, ning mind haaras kohutavaim õud.

„Emme!“ karjusin ma.

Ta pööras ümber ja saatis mulle mõlema käega õhusuudlusi.

Ja siis oli ta läinud.

Esimene peatükk

Lillian

Külas toimus midagi.

Mitte et keegi teda usuks. Nad noogutaksid kaasa ja paitaksid ta pead ja kiidaksid tema kujutlusvõimet, mis on viimase viiekümne aasta jooksul neile üle saja mõistatusliku loo pakkunud, kuid kui sa kord juba üle kaheksakümne oled, ei arva enam keegi, et sul on mõni kuulamist väärt mõte.

Aga ta teadis, et midagi on toimumas.

Öösiti, mil ta magada ei saanud – mida tuli päris tihti ette, sest tema vanad luud kaeblesid ja peaaegu üheksa aastakümne mälestused saalisid peas ringi –, läks Lillian Fairchild kabinetti, mille ta aastaid tagasi torniruumi kujundanud oli. Pimedas, istudes aknaaluses toolis, mida tema lapselaps Zoe nii väga armastas, jõi ta rahustava tassi teed ja vaatas merd. Üks põhjustest, miks ta niiskusest ja külmast hoolimata sellest vanast majast lahkuda ei tahtnud, oli seesama vaade merele. Mõis asus küla kohal kõrguval kaljul ning sellelt avanes täielik ja takisamatu, kilomeetrite laiune avar vaade rannikule.

Täna öösel polnud kasvav kuu veel oma kõrgpunkti jõudnud, kuid ta valgus oli sellegipoolest hele ja selge, see valgustas ranniku lähistel ankrusse jäänud kaluripaate ning jahte. Kuuvalgus paljastas väikese purjeka, mis vaikselt merele varje heitva jahipaari poole seilas.

Nii palju võõraid nüüd, mõtles Lillian teed lonksates. Tema nooruses tuli siia vähe turiste, enamik neist olid pärit mujalt Inglismaalt või Prantsusmaalt, sekka mõni üksik valjuhäälna ameeriklane. Nüüd

külas ringi käies võis turiste näha sama palju kui kohalikke ning välimuse järgi otsustades oli tegemist üsna jõuka seltskonnaga. Golfimängu harrastavad mehed, kes oma kallid purjekad sadamasse tõid, hiigelsuurte päikesepõõsdega naised, kes kunsti- ja antiigipoodides ostmas käisid, kusjuures paljud neist kõnelesid mingit võõrkeelt.

Lillian igatses päevi, mil ta oli kõiki tundnud.

Kohalikke tundis ta muidugi jätkuvalt. Tema asi oli olla küla kuulujuttudega kursis, et lisada tõepära oma pikaajalisele lugude sarjale leedi Dawoodist ja tema heast sõbratarist Florast, külapagarist, kes lahendas maakoha kuritegusid. Tagasihoidlike keskealiste leskede paar, nad olid oma looja elu vägagi mugavaks muutnud.

Külas toimub midagi, mõtles ta ja vaatas, kuidas varipaad varjatult pimedale merele libiseb.

Äkitselt nägi ta seda stseeni läbi leedi Dawoodi silmade, nagu vaataks too oma lossitorni aknast.

Midagi on külas valesti.

Lillian tõsis püsti ja suundus arvuti juurde. Mõtet ei tasunud kunagi räisku lasta.